

Sygn. akt VIII U 788/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodnicząca – Sędzia S.O. Dorota Stańczyk

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Tokarska-Jóźwik

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2017 roku w Lublinie

sprawy S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty na dalszy okres

na skutek odwołania S. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 21 marca 2014 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 788/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 marca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.), odmówił S. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS nie uznała ubezpieczonego za osobę niezdolną do pracy (decyzja – k. 287 akta rentowe).

W odwołaniu od powyższej decyzji S. P. nie zgodził się z jej treścią oraz wnosił o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania powoływał argumenty dotyczące swojego stanu zdrowia oraz podniósł, iż na podstawie orzeczenia z dnia 20 marca 2012 roku wydanego przez (...)Zespół do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. został uznany za osobę stale niepełnosprawną (odwołanie – k. 2- 3 akta sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie - k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

S. P. w dniu 27 stycznia 2014 roku złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek – k. 265 a.r.).

Wnioskodawca w okresie od dnia 21 lipca 1986 roku do dnia 31 stycznia 2014 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Ubezpieczony posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe w zawodzie wyuczonym – monter urządzeń chłodniczych, zaś ostatnio zatrudniony był na stanowisku strażnik – pracownik ochrony i na

tym stanowisku jest zatrudniony w dalszym ciągu (bezsporne, wniosek o wydanie orzeczenia – k. 272 a.r., wywiad zawodowy – k. 273 i 274 a.r.).

W ramach rozpoznania wniosku lekarz orzecznik ZUS dokonał oceny stanu zdrowia wnioskodawcy i w orzeczeniu z dnia 13 lutego 2014 roku uznał, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie – k. 275 a.r.).

W stosunku do powyższego orzeczenia lekarza orzecznika wnioskodawca złożył sprzeciw (pismo – k. 276 a.r.).

Rozpoznająca wniosek Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 19 marca 2014 roku podzieliła ustalenia lekarza orzecznika i stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie – 283 a. r.).

W oparciu o powołane orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 23 maja 2014 roku zaskarżoną decyzję.

W opinii z dnia 27 maja 2014 roku biegli lekarze sądowi z zakresu pulmonologii dr A. R., kardiologii dr J. P., gastrologii dr M. S., laryngologii-alergologii dr E. T. oraz neurologii dr T. H. wskazali, iż wnioskodawca cierpi na (...) Biegli wskazali, iż po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej i przeprowadzeniu badania fizykalnego, brak jest podstaw do uznania, że skarżący jest częściowo lub całkowicie niezdolny do pracy.

W ocenie biegłych, pomimo zgłaszanych dolegliwości stan (...) skarżącego jest dobry. W badaniu neurologicznym nie stwierdzono ograniczenia (...) W przeszłości (...) stanowiły główną przyczynę orzekania o niezdolności do pracy, zaś w ostatnich orzeczeniach niezdolność do pracy ubezpieczonego spowodowana była z uwagi na (...) i jego powikłania.

Następnie biegli wskazali, iż(...) i w opinii biegłego pulmonologa obecnie nie ogranicza istotnie zdolności do pracy. (...) ale podobnie jak (...) nie stanowi podstawy do orzeczenia niezdolności do pracy (opinia – k. 14 a.s.).

Na rozprawie w dniu 28 lutego wnioskodawca nie zgodził się z treścią powyższej opinii oraz wnosił dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych, a nadto dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry (protokół – k. 29 v. a.s.).

Biegły lekarz psychiatra dr B. S. w opinii z dnia 20 stycznia 2015 roku wskazała, iż ubezpieczony cierpi na (...)W ocenie biegłej w aktualnym badaniu sadowo-psychiatrycznym S. P. ujawniał (...) (...) dotyczące (...). Biegła wskazała, iż ostateczne wypowiedzenie się co do zdolności do pracy z (...)wnioskodawcy możliwe będzie dopiero po wywołaniu opinii biegłego psychologa (opinia – k. 33 a.s.).

W łącznej opinii biegli sądowi z zakresu pulmonologii dr A. R., kardiologii dr J. P., gastrologii dr M. S., neurologii dr T. H., laryngologii dr E. T. oraz psychiatrii dr B. S. (po wydaniu w dniu 10 marca 2015 roku opinii psychologicznej przez biegłą psycholog mgr E. W. – k. 41 a.s.) wskazali, iż S. P. jest zdolny do pracy (opinia – k. 42 a.s.).

Z treści opinii wynika, iż po ponownej analizie akt sprawy, zawartej w nich dokumentacji medycznej oraz po zapoznaniu się z opinią sądowo-psychologiczną z dn. 10 marca 2015 roku, biegła z zakresu psychiatrii uznała, iż po stronie ubezpieczonego nie istnieje częściowa lub całkowita niezdolność do pracy. W przeprowadzonym w dniu 10 marca 2015 roku badaniu psychologicznym uzyskano wyniki wskazujące na (...) (...) (obejmujące (...)). Manifestowane objawy wyraźniej zaznaczone są w (...) Stwierdzone (...) (...) nie rzutują istotnie na funkcjonowanie psycho-społeczne wnioskodawcy i nie dezorganizują znacząco jego(...). Z powyższych względów w ocenie biegłej psychiatry nie powodują niezdolności do pracy ze względu na stan psychiczny.

Pozostali biegli podtrzymali wnioski swojej opinii głównej z dnia 27 maja 2014 roku (opinia – k. 42 a.s.).

Na rozprawie w dniu 7 października 2015 roku S. P. nie zgodził się z treścią powyższej opinii oraz złożył do akt dodatkową dokumentację medyczną w postaci zaświadczenia lekarskiego z dnia 2 października 2015 roku (protokół – k. 53 a.s.).

W kolejnej opinii biegli lekarze sądowi z zakresu kardiologii prof. H. S. (1), neurologii dr B. C. oraz gastrologii dr A. M. stwierdzili u wnioskodawcy (...) (...), (...)

Biegli zgodnie uznali, iż stwierdzone u wnioskodawcy schorzenia nie powodują u niego niezdolności do pracy w stopniu całkowitym lub częściowym. Z treści opinii wynika, że(...) stwierdzone u S. P. jest w średnim stopniu zaawansowania, przebiega bez powikłań narządowych i bez zmian w ekg, wymaga stosowania niewielkiej dawki leków hipotensyjnych.(...) występują podczas większych wysiłków fizycznych np. przy wchodzeniu na 2 piętro. Zdaniem biegłych ubezpieczony nie wymaga stałego stosowania leków wieńcowych. Dolegliwości wieńcowe wymagają dalszej obserwacji i ewentualnie w przyszłości dokładniejszej diagnozy, ale obecnie ze wskazań kardiologicznych wnioskodawca nie kwalifikuje się jako długotrwale niezdolny do pracy. W ocenie biegłego gastrologa refluksowe zapalenie przełyku wymaga stosowania leków i zachowywania odpowiedniej diety, ale nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy. Również biegły neurolog nie stwierdził żadnych powikłań neurologicznych. U skarżącego nie stwierdzono objawów (...)Biegły neurolog nie stwierdził obecnie zaostrzenia objawów ze strony kręgosłupa. Ponadto biegły neurolog nie wykluczył, że objawy zaostrzenia dolegliwości mogą się w przyszłości pojawić i wówczas będzie wskazana intensyfikacja leczenia lub kilkudniowe zwolnienie lekarskie (opinia – k. 60,61 a.s.).

W kolejnej opinii, z dnia 20 stycznia 2016 roku, biegła z zakresu otolaryngologii dr H. S. (2) nie uznała wnioskodawcy za osobę niezdolną do pracy. Natomiast biegła lekarz psychiatra dr B. K. uznała wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy w okresie od 1 lutego 2014 roku do 31 grudnia 2017 roku z przyczyn psychiatrycznych (opinia – k. 70 a.s.).

Z treści powyższej opinii wynika, iż badaniem laryngologicznym stwierdzono (...)- co nie stanowi przeciwwskazań do pracy w wyuczonym i wykonywanym zawodzie.

Z kolei biegła lekarz psychiatra wskazała, iż zgadza się z opinią psychiatryczną z dnia 20 stycznia 2015 roku odnośnie rozpoznania, jednak odmiennie ocenia zdolność do pracy odwołującego. Zdaniem biegłej stwierdzone u wnioskodawcy(...) Skarżący nie trzyma i nie kontroluje afektu. W dalszym ciągu jest czynnym(...) W ocenie biegłej brak jest podstaw aby ocenić, że(...) wnioskodawcy uległ istotnej poprawie po 12 maja 2014 roku (opinia – k. 70 a.s.).

W przedmiocie powyższej opinii pełnomocnik organu rentowego złożył zastrzeżenia oraz wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza psychiatry (pismo – k. 83 – 84 a.s.).

Biegły lekarz sądowy pulmonolog dr Z. T. w opinii z dnia 17 marca 2016 roku, po zbadaniu wnioskodawcy, zapoznaniu się z aktami sprawy i dokumentacją lekarską, nie stwierdziła niezdolności do pracy ubezpieczonego w związku z (...). Biegłą wskazała, iż wnioskodawca przyjmuje leki wziewne doraźnie, nie był hospitalizowany z powodu (...), zaś badaniem fizykalnym nie stwierdzono(...) Wnioskodawca wymaga dalszej obserwacji, diagnostyki i ewentualnie leczenia w(...) niemniej jednak obecnie nie ma podstaw do uznania niezdolności do pracy w związku z(...) (opinia – k. 87 a.s.).

Kolejny biegły lekarz sądowy psychiatra dr J. U. w swojej opinii z dnia 21 czerwca 2016 roku wskazał, iż ubezpieczony cierpi na(...) Zdaniem biegłego powyższe schorzenia nie powodują u S. P. niezdolności do pracy (opinia – k. 104 a.s.).

Biegły wskazał, iż S. P. od wielu(...) (...)Swojej zależności (...)opiniowany nigdy nie leczył (...)

W ocenie biegłego, przeprowadzone w dniu z dnia 10 marca 2015 roku badanie biegłej psycholog mgr E. W. wykazało iż opiniowany funkcjonuje intelektualnie w obszarze normy, na poziomie przeciętnym i ma(...)Tak stwierdzone u niego (...) (której opiniowany nigdy nie leczył ambulatoryjnie ani szpitalnie) przy prawidłowym codziennym funkcjonowaniu (jest aktywny i zdolny do zadbania o siebie i swoje otoczenie) nie spowodowały na niego niezdolności do pracy z powodów psychiatrycznych (opinia – k. 104 a.s.).

Na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 roku ubezpieczony nie zgodził się z treścią powyższej opinii oraz wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego psychiatry oraz biegłego gastrologa.

W opinii z dnia 19 grudnia 2016 roku biegły lekarz gastrolog dr T. P. rozpoznała u wnioskodawcy(...) W ocenie biegłej istniejące u skarżącego schorzenia wymagają dalszego okresowego leczenia, jednak nie powodują niezdolności do pracy (opinia – k. 119 a.s.).

Kolejny biegły lekarz psychiatra dr E. L. w opinii z dnia 27 lutego 2017 roku stwierdziła istnienie u wnioskodawcy (...) W ocenie biegłej powyższe schorzenia nie prowadzą na S. P. całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy (opinia – k. 129 a.s.).

Z treści opinii wynika, iż S. P. od wielu(...). Stwierdzane (...)W opinii biegłego stwierdzane (...) nie powodowały niezdolności do pracy po dniu 1 lutego 2014 roku. Biegły psychiatra zgodził się z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 19 marca 2014 r. oraz opinią biegłego psychiatry J. U.. Nie zgodził się natomiast z opinią biegłej psychiatry dr B. K. z dnia 20 stycznia 2016 roku. W ocenie biegłego mimo wieloletniego przebiegu uzależnienia nie doszło do istotnego uszkodzenia (...), co potwierdzają opinie psychologiczne, nie występowały u niego istotne (...). Ponadto ubezpieczony pracuje od 2 lat w charakterze pracownika ochrony (opinia – k. 129 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o przytoczone dowody z opinii wskazanych biegłych lekarzy sądowych, dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na wnioskach zawartych w wyżej wskazanych opiniach biegłych. Biegli przeprowadzili bezpośrednie badanie skarżącego, wnikliwie przeanalizowali jego dokumentację medyczną i omówili wpływ zdiagnozowanych u niego schorzeń na zdolność do pracy – przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia zawodowego i posiadanych kwalifikacji.

Sąd nie podzielił jedynie wniosków opinii biegłego lekarza psychiatry dr B. K. z dnia 20 stycznia 2016 roku. Opinia ta bowiem jest odosobniona w zakresie, w jakim wskazuje na częściową niezdolność do pracy ubezpieczonego. W przedmiocie tej opinii szczegółowo wypowiedziała się biegła psychiatra dr E. L., która podzieliła wnioski wcześniejszych opinii psychiatrycznych o braku niezdolności do pracy po stronie wnioskodawcy oraz wskazała, iż mimo (...) skarżącego nie doszło u niego do istotnego uszkodzenia (...), co potwierdzają opinie psychologiczne, nie występowały u niego istotne (...).Również istotną okolicznością dla braku ustalenia niezdolności do pracy był fakt, iż wnioskodawca w dalszym ciągu pracuje w charakterze pracownika ochrony.

Dokonując analizy pozostałych wydanych opinii w sprawie podnieść należy, iż biegli w ramach swoich specjalności nie stwierdzili u ubezpieczonego niezdolności do pracy. Wnioski zawarte w powołanych opiniach są wystarczająco uzasadnione i z tych względów wskazane opinie Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne, miarodajne i wyczerpujące, a przez to przedstawiające wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, sygn. II UKN 96/99). Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski biegłych w zakresie braku niezdolności do pracy ubezpieczonego.

Podkreślić przy tym należy, iż jak przyjmuje się w judykaturze, które to stanowisko jest ugruntowane, iż sam fakt niezadowolenia strony z treści opinii biegłych, której wnioski nie są zgodne z oczekiwaniami strony i dokonywaną przez stronę „własną” oceną swojego stanu zdrowia i jego konsekwencji w świetle uprawnień rentowych, nie stanowi - przy braku obiektywnych argumentów co do prawidłowości czy rzetelności dotychczas sporządzonych opinii biegłych - przesłanki do dalszego postępowania dowodowego co do tej okoliczności, w szczególności gdy dotychczas zgromadzone dowody pozwalają na przyjęcie spornej okoliczności za udowodnioną (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2009 r. I UK 283/08 LEX nr 738340; wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS z 2000 r. Nr 22, poz. 807; wyrok Sądu Najwyższego z 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPiUS z 1998 r. Nr 1, poz. 24, z 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPiUS z 1998 r. Nr 20, poz. 612; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2012 r. I UK 195/11 G. Prawna 2012/49/7 1112659).

Odnosnie podnoszonej przez wnioskodawcę w odwołaniu okoliczności dotyczącej uznania go przez (...) Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym, na gruncie niniejszej sprawy w żadnym razie nie przesądza o jego niezdolności do pracy.

Umiarkowany stopień niepełnosprawności przyznany wnioskodawcy na podstawie orzeczenia z dnia 20 marca 2012 roku, oznacza – zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2016, poz. 2046) – co do zasady, że osoba u której on występuje ma naruszoną sprawność organizmu, jest niezdolna do pracy albo zdolna do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymaga czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (orzeczenie o stopniu niepełnosprawności – k. 19 dokumentacja medyczna ubezpieczonego).

Odwołanie S. P. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 887) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Do ustalenia całkowitej niezdolności do pracy mają zastosowanie zasady i tryb określony w cytowanej ustawie wyrażone w art. 12-14. Stosownie do treści przepisu art. 12 ust. 1 cytowanej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Zgodnie zaś z ust. 3 tego przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy dokonywaniu oceny stopnia niezdolności do pracy należy kierować się wskazaniem określonymi w art. 13 ust. 1 cytowanej ustawy, zgodnie z którym przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opiniach biegłych lekarzy sądowych, weryfikowanych dokumentacją medyczną. Należy tutaj zwrócić uwagę na treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2007 r. (III UK 130/06, OSNP 2008/7-8/113, LEX 368973), zgodnie z którym „Opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku. Sąd nie może - wbrew opinii biegłych - oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu”. Sąd orzekający stanowisko to w pełni podziela.

Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie, a w szczególności wnioskami wywołanych w sprawie opinii biegłych, oraz treścią cytowanych przepisów Sąd Okręgowy, wobec niespełnienia przez

wnioskodawcę jednej z przesłanek, tj. braku niezdolności do pracy, odmówił ustalenia S. P. prawa do renty z tego tytułu.

Z tych względów w ocenie Sądu Okręgowego decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 21 marca 2014 roku została wydana prawidłowo, wobec czego odwołanie wnioskodawczynie należało oddalić.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.